

สถานะทางกฎหมายของเกาะโลซิน The Legal Status of Ko Losin

สมาน ใต้รายรัมย์¹ และ ศิริรัตน์ บุญโสภิต²
โรงเรียนนายเรือ

Samharn Dairairam and Sirirat Boonsopa
Royal Thai Naval Academy

(Received 08/11/2021, Revised 21/01/2022, Accepted 08/02/2022)

บทคัดย่อ

การสิ้นสุดบันทึกความเข้าใจระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียเกี่ยวกับการจัดตั้งองค์การร่วมเพื่อแสวงประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ทะเลในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทยในปี พ.ศ.2572 ถูกหยิบยกมาเป็นประเด็นเกี่ยวกับสถานะของเกาะโลซิน ว่าเกาะโลซินไม่มีสถานะเป็นเกาะตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 (United Nations Convention on the Law of the Sea 1982 : UNCLOS 1982) เป็นผลให้ประเทศไทยสูญเสียอาณาเขตทางทะเลในบริเวณดังกล่าวเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ครบถ้วน ว่าประเทศไทยไม่เคยประกาศเขตทางทะเลให้กับเกาะโลซิน แต่บรรพบุรุษของเราได้ยึดถือกฎหมายระหว่างประเทศในการกำหนดให้เกาะโลซินเป็นส่วนหนึ่งของเส้นฐานตรงบริเวณที่ 4 ในการประกาศอาณาเขตทางทะเลของไทย ดังนั้นเกาะโลซินจึงมีสถานะเป็นส่วนหนึ่งของเส้นฐานตรงโดยสมบูรณ์ทั้งภายใต้ UNCLOS 1958 และ UNCLOS 1982

คำสำคัญ : เกาะโลซิน, UNCLOS 1982, เส้นฐานตรง

Abstract

The end of memorandum of understanding between the Kingdom of Thailand and Malaysia for the sea-bed in defined area around the continental shelf of the two countries in the Gulf of Thailand in 2029 was highlighted legally about the status of Ko (island) Losin. Regarding to Article 121 regime of islands of UNCLOS 1982, Ko Losin was legally defined as a rock. Maritime zones of rocks are none. The fact that Thailand has never claimed maritime zones for Ko Losin. But, Ko Losin was just a turning point as part of straight baseline area 4 of Thai Water. As a part of straight baseline, Ko Losin was lawful under either UNCLOS 1958 or UNCLOS 1982.

Key words : Ko Losin, UNCLOS 1982, Straight Baseline

¹ อาจารย์ ฝ้ายศึกษา โรงเรียนนายเรือ, E – Mail : samharn92@yahoo.com

² อาจารย์ ฝ้ายศึกษา โรงเรียนนายเรือ, E – Mail : siriratb@hotmail.com

1. บทนำ

เกาะโลซินเป็นเกาะโดดเดี่ยวที่อยู่ด้านใต้สุดของอ่าวไทย อยู่ในบัญชีรายชื่อเกาะของ จว.ปัตตานี (อนุวัฒน์, 2551) ประเทศไทยใช้ชื่อเพื่อแสดงสถานะว่า “โลซิน” เป็น “เกาะโลซิน” มาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา และใช้ชื่อ “เกาะโลซิน” มาตลอดโดยไม่มีการใช้ชื่อหรือคำนำหน้าอื่นๆ ต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน หลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่ปรากฏในแผนที่เดินเรือของประเทศฝรั่งเศส ที่ผลิตเมื่อ พ.ศ.2204 - 2245 (ค.ศ.1667 - 1711) ปรากฏชื่อ Pullo Losin นอกจากนี้ ทร. ได้อนุมัติให้สร้างกระโจมไฟบนเกาะโลซินในปี พ.ศ.2509 ซึ่งถือเป็นการใช้อำนาจอธิปไตยเหนือเกาะโลซิน เช่นเดียวกับประกาศ Horsburgh บนเกาะ Pedra Branca ของสิงคโปร์ (ศิริชัย เนยทอง, 2564) เมื่อทะเลมีความสำคัญมากขึ้นตามลำดับนอกเหนือจากการเดินทางและขนส่งสินค้า ทั้งในเรื่องของการประมงและทรัพยากรทางธรรมชาติทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต เขตอำนาจอธิปไตยและสิทธิอธิปไตยทางทะเลของรัฐชายฝั่งตามอาณาเขตทางทะเลชนิดต่างๆ ได้ถูกบัญญัติไว้ในทั้ง อนุสัญญาเจนีวาว่าด้วยกฎหมายทะเล (Geneva Convention) หรือที่รู้จักกันในชื่อของ UNCLOS 1958 และอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล (United Nations Convention on the Law of the Sea 1982 : UNCLOS 1982) ให้มีความกว้างออกไปในทะเลจากเส้นฐาน โดยเส้นฐานที่ประเทศไทยใช้เป็นจุดเริ่มต้นในการกำหนดความกว้างของเขตทางทะเลประกอบด้วยเส้นฐานปกติ และเส้นฐานตรง เกาะโลซินได้ถูกใช้เป็นส่วนหนึ่งของเส้นฐานตรงบริเวณที่ 4 ของประเทศไทย ซึ่งเส้นฐานตรงบริเวณที่ 4 ที่ประเทศไทยได้ประกาศกำหนดนั้นมีความถูกต้องเหมาะสมตามบทบัญญัติทั้งของ UNCLOS 1958 และ 1982 ทุกประการ

2. เนื้อหาและบทวิเคราะห์

2.1 ความหมายของคำว่า "เกาะ" ตามหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับเกาะโลซิน

2.1.1 เกาะที่แสดงบนแผนที่เดินเรือ ตามความหมายขององค์การอุทกศาสตร์สากล (International Hydrographic Organization: IHO) ได้จำแนกพื้นที่หรือวัตถุตามธรรมชาติที่อยู่เหนือน้ำตลอดเวลาด้วยสี่เหลี่ยมสำหรับพื้นที่หรือวัตถุตามธรรมชาติที่อยู่เหนือน้ำในเวลาน้ำลง แต่จะอยู่ใต้น้ำเมื่อเวลาน้ำขึ้นด้วยสี่เหลี่ยม โดย IHO ได้บัญญัติชื่อของพื้นที่หรือวัตถุทุกชนิดที่อยู่เหนือน้ำเฉพาะในเวลาน้ำลงไว้คือ Low Tide Elevation (LTE) กรมอุทกศาสตร์ของไทยก็ยึดถือการระบุ LTE ตามที่ IHO กำหนดไว้ทุกประการ แต่สำหรับพื้นที่หรือวัตถุตามธรรมชาติที่อยู่เหนือน้ำตลอดเวลาออกเหนือจากแผ่นดินที่ถูกแสดงบนแผนที่เดินเรือด้วยสี่เหลี่ยมนี้มีชื่อเรียกแตกต่างกันไป แต่สามารถจำแนกได้ 2 ชนิดคือ หินหรือเกาะ โดยการระบุว่าสิ่งใดคือหินหรือเกาะนั้น IHO มิได้กำหนด เนื่องจากวัตถุประสงค์ของแผนที่เดินเรือมีไว้สำหรับความปลอดภัยในการเดินเรือ ดังนั้น การแสดงสัญลักษณ์และการกำหนดสีอย่างชัดเจนจึงเพียงพอต่อความปลอดภัยในการเดินเรือโดยไม่คำนึงว่าจะมีพื้นที่เท่าไรหรือวัตถุนั้นจะถูกเรียกว่าหินหรือเกาะ โดยอำนาจในการกำหนดชื่อและสถานะว่าพื้นที่หรือวัตถุที่แสดงบนแผนที่เดินเรื่อนั้นเป็นหินหรือเกาะจึงขึ้นอยู่กับรัฐชายฝั่งเป็นสำคัญ สำหรับเกาะโลซินที่แสดงบนแผนที่เดินเรือไทยนั้นมีสถานะเป็นเกาะมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ตามที่แสดงบนแผนที่เดินเรือหมายเลข 045 และ 026 โดยมีการให้ชื่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษในลักษณะทับศัพท์ว่า เกาะโลซิน และ Ko Losin สำหรับภาษาอังกฤษ กรมอุทกศาสตร์ของประเทศอังกฤษ ที่จำหน่ายแผนที่เดินเรือทั่วโลก ในส่วนของแผนที่เดินเรือที่แสดงตำบลที่ของเกาะโลซินเองก็มีการให้ชื่อเกาะโลซินว่า Ko Losin ซึ่งสอดคล้องกับแผนที่เดินเรือไทย

โดยในที่นี้คำว่า Ko หมายถึง Island นั่นเอง สำหรับคำว่าหินในแผนที่เดินเรือไทยจะแสดงทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษควบคู่กันไป ส่วนคำว่าหินที่แสดงบนแผนที่เดินเรืออังกฤษนั้นจะทับศัพท์โดยใช้คำว่า Hin ซึ่งออกเสียงว่า หิน สำหรับสถานะของเกาะหรือหินที่แสดงบนแผนที่เดินเรือไม่มีนัยสำคัญต่อการกำหนดอาณาเขตทางทะเล เนื่องจากจุดประสงค์ของแผนที่เดินเรือคือความปลอดภัยด้านการเดินเรือ ดังนั้นแผนที่เดินเรือที่แสดงตำบลที่ของวัตถุทั้งที่อยู่เหนือน้ำ ใต้น้ำได้อย่างถูกต้อง ไม่ว่าจะเป็นเกาะหรือหิน ก็ถือว่าเป็นไปตามจุดประสงค์ของแผนที่เดินเรือ

2.1.2 เกาะตามนิยามของ UNCLOS 1958 และ UNCLOS 1982 วิวัฒนาการกฎหมายทะเลที่สำคัญจากอนุสัญญาเจนีวาว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1958 (UNCLOS 1958) ที่มีอนุสัญญาฯ เกี่ยวกับกฎหมายทะเลจำนวน 4 ฉบับ มีการแก้ไขปรับปรุงเรื่อยมา ที่ประจักษ์ชัดได้แก่การรวบอนุสัญญาเจนีวา จำนวน 4 ฉบับเข้าด้วยกันเกิดเป็นอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 เพียงฉบับเดียว (United Nations Convention on the Law of the Sea 1982 : UNCLOS 1982) อนุสัญญาเจนีวาฯ ค.ศ.1958 ว่าด้วยทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่อง กำหนดให้เกาะ คือ พื้นที่ที่อยู่เหนือน้ำตลอดเวลาแม้ในเวลาน้ำขึ้นสูงสามารถมีทะเลอาณาเขตทางทะเลได้ (Convention on the Territorial Sea and the Contiguous Zone, 1958, p.212) แต่ใน UNCLOS 1982 นั้นมีความแตกต่างอย่างสิ้นเชิงเนื่องจากมีการบัญญัติว่าพื้นที่ตามธรรมชาติที่อยู่เหนือน้ำแต่สิ่งมีชีวิตไม่สามารถดำรงชีวิตได้ด้วยตนเองให้มีสถานะเป็นหิน และไม่สามารถมีอาณาเขตทางทะเลได้ (UNCLOS, 1982, p.66) ในประเด็นทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้ในวรรค 1 มาตรา 311 ของ UNCLOS 1982 ระบุว่า “UNCLOS 1982 มีผลบังคับเหนืออนุสัญญาเจนีวาว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1958” อย่างไรก็ตามวรรค 2 ในมาตราเดียวกันระบุว่า “UNCLOS 1982 จะไม่กระทบต่อข้อตกลงและพันธกรณีระหว่างประเทศ” (UNCLOS, 1982, p.140) ซึ่งหมายความว่าข้อตกลงทางทะเลระหว่างรัฐ ย่อมมีสถานะทางกฎหมายเหนือกว่า UNCLOS 1982

2.2 หลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการนำเกาะโลซินมาเป็นส่วนหนึ่งของเส้นฐานตรง

2.2.1 เส้นฐาน (Baseline) จุดเริ่มต้นในการวัดความกว้างของอาณาเขตทางทะเล UNCLOS 1958 และ UNCLOS 1982 กำหนดเส้นฐานสำหรับรัฐชายฝั่งไว้ 2 ชนิดคือ เส้นฐานปกติ (Normal baseline) สำหรับชายฝั่งที่มีความราบเรียบ และเส้นฐานตรง (Straight baseline) ใช้ในกรณีที่ชายฝั่งที่มีความเว้าแหว่งมีเกาะเล็กเกาะน้อยเรียงรายอยู่ตามชายฝั่ง โดยมาตรา 4 ของ UNCLOS 1958 ฉบับว่าด้วยเรื่องทะเลอาณาเขตและเขตต่อเนื่อง (UNCLOS, 1958, p.208) และ มาตรา 7 ของ UNCLOS 1982 (UNCLOS, 1982, p.28) บัญญัติคุณลักษณะที่สำคัญเกี่ยวกับเส้นฐานตรงไว้คือ

- ในบริเวณชายฝั่งที่มีลักษณะเว้าลึกและตัดเข้าไปในแผ่นดินหรือบริเวณที่มีเกาะเล็กเกาะน้อยเป็นบริวารเรียงรายอยู่ในบริเวณใกล้เคียง (immediate vicinity) การสร้างเส้นฐานตรง ได้แก่ การเชื่อมต่อจุดที่เหมาะสม (joining appropriate) และให้ทำการวัดความกว้างของอาณาเขตทางทะเลจากเส้นฐานตรงดังกล่าว

- ในบริเวณที่เกิดการทับถมของตะกอนบริเวณปากแม่น้ำ ส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของชายฝั่งจุดที่เหมาะสมในการเชื่อมต่อเส้นฐานตรงคือบริเวณที่อยู่นอกสุดของแนวน้ำลงต่ำ (furthest seaward

extent of the low-water line) และหากแนวน้ำลงน้ำเกิดการร่นถอยเข้าไปในแผ่นดิน จุดดังกล่าวยังคงมีผลต่อไปจนกว่ารัฐชายฝั่งจะมีการประกาศเปลี่ยนแปลง (มีเฉพาะใน UNCLOS 1982)

- เส้นฐานตรงมีทิศทางสอดคล้องกับทิศทางทั่วไปของชายฝั่ง และเส้นฐานตรงจะต้องบรรจบกับแผ่นดินของรัฐชายฝั่งก่อให้เกิดน่านน้ำภายใน

- เส้นฐานตรงจะต้องไม่เกิดจากการเชื่อมต่อจากพื้นที่เหนือน้ำขณะน้ำลด ยกเว้นแต่ว่ารัฐชายฝั่งมีการสร้างเครื่องหมายช่วยการเดินเรือที่มีความถาวรไว้ในบริเวณดังกล่าว และมีการประกาศให้ทราบทั่วกัน

- วิธีการสร้างเส้นฐานตรงสามารถพิจารณาจากสถานะแวดล้อมทางเศรษฐกิจ ความเป็นอยู่ของประชาชนในพื้นที่ที่มีการดำรงอยู่อย่างยาวนานปรากฏเป็นหลักฐานอย่างชัดเจน

- ระบบของเส้นฐานตรงจะต้องไม่ปิดกั้นทางออกสู่ทะเลหลวงของรัฐชายฝั่งอื่น

- มีการแสดงเส้นฐานตรงไว้บนแผนที่เดินเรือและประกาศให้ทราบทั่วกัน

2.2.2 ความเป็นนามธรรมในการสร้างเส้นฐานตรง คุณลักษณะของเส้นฐานตรงตามที่บัญญัติไว้ใน UNCLOS ทั้งสองฉบับ นั้นมีความเป็นนามธรรม และต้องใช้การตีความในการพิจารณาสร้างเส้นฐานตรงใน 2 ประเด็น คือ เกาะเล็กเกาะน้อยเป็นบริวารเรียงรายอยู่ในบริเวณใกล้เคียง (immediate vicinity) และการเชื่อมต่อจุดที่เหมาะสม (joining appropriate) เนื่องจาก UNCLOS ทั้งสองฉบับ มิได้ระบุว่าบริเวณใกล้เคียงนั้นต้องมีระยะทางเท่าใด หากเกาะที่เรียงรายตามชายฝั่งมีระยะจากแผ่นดินใหญ่ไม่เกิน 12 ไมล์ทะเล สามารถตีความว่าเป็น immediate vicinity ได้ เนื่องจากในระยะดังกล่าว UNCLOS 1982 บัญญัติให้รัฐชายฝั่งสามารถขยายระยะของทะเลอาณาเขตออกไปได้อีก 12 ไมล์ทะเลจากพื้นที่เหนือน้ำในขณะน้ำลด หากพื้นที่เหนือน้ำในขณะน้ำลดนั้นอยู่ภายในระยะ 12 ไมล์ทะเลจากแนวน้ำลงต่ำ หรือเส้นฐานปกติ (UNCLOS, 1982, p.29) ดังนั้น เกาะหรือหินใด ๆ ที่อยู่ภายในระยะของทะเลอาณาเขต จึงย่อมสามารถถือว่าเป็น immediate vicinity ตามเงื่อนไขที่มีการบัญญัติเกี่ยวกับพื้นที่เหนือน้ำในขณะน้ำลดได้ หากเกาะเล็กเกาะน้อยที่อยู่ห่างจากแผ่นดินใหญ่ระยะตั้งแต่ 100 ไมล์ทะเลเป็นต้นไป ย่อมมีความชัดเจนว่าไม่มีความเหมาะสมที่จะนำมาพิจารณาเป็น immediate vicinity เนื่องจากระยะห่างที่มีมาก แต่เกาะเล็กเกาะน้อยหรือหินที่อยู่ห่างจากแผ่นดินและไม่สามารถระบุได้ว่าเกาะเล็กเกาะน้อยหรือหินนั้นเป็น immediate vicinity หรือไม่นั้น เป็นสิ่งที่เป็นนามธรรม เนื่องจาก UNCLOS มิได้บัญญัติระยะห่างของเกาะเล็กเกาะน้อยหรือหินจากแผ่นดินใหญ่ไว้อย่างชัดเจน ปัญหาเขตแดนทางทะเลระหว่างรัฐชายฝั่งเกิดจากรัฐชายฝั่งกำหนดให้เกาะเล็กเกาะน้อยตลอดจนหินที่อยู่นอกฝั่งทั้งหมดเป็นส่วนหนึ่งของเส้นฐานตรง หรือประกาศกำหนดอาณาเขตทางทะเลให้กับเกาะโดดเดี่ยว หรือหินกลางทะเลโดยไม่คำนึงถึงระยะทางว่าอยู่ห่างจากแผ่นดินเท่าไร ด้วยเหตุผลว่าเกาะหรือหินเหล่านั้นมีคุณสมบัติเป็น immediate vicinity การสร้างเส้นฐานตรงที่ต้องใช้การตีความที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ joining appropriate เนื่องจากการใช้วิจารณ์ญาณในการตีความหมาย ทั้งนี้ UNCLOS 1982 มิได้บัญญัติว่า joining appropriate ว่าต้องมีลักษณะเป็นเช่นไร ดังนั้นรัฐชายฝั่งจึงพิจารณาเส้นฐานตรงที่สร้างขึ้นนั้น มีการเชื่อมต่ออย่างเหมาะสมในทุกกรณี และนำมาใช้เป็นเหตุผลสนับสนุนในการประกาศอาณาเขตทางทะเลของรัฐตน

2.3 เกาะโลซินกับพื้นที่พัฒนาร่วมไทย-มาเลเซีย และการประกาศเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศไทย ด้านประชิดประเทศมาเลเซีย พื้นที่ทับซ้อนทางทะเลเกิดจากการประกาศเขตทางทะเลฝ่ายเดียวหรือต่างฝ่าย ต่างประกาศของรัฐชายฝั่ง โดยการอ้างปัจจัยสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ที่สามารถใช้เป็นเหตุผลสนับสนุน การประกาศ เช่น การใช้เกาะหรือหินที่อยู่นอกฝั่งเป็นที่มาของพื้นที่ทับซ้อนทางทะเล ทั้งนี้การประกาศ เขตทางทะเลของแต่ละฝ่ายย่อมมีเหตุผลที่เป็นไปตาม UNCLOS และเมื่อเกิดพื้นที่ทับซ้อนทางทะเลขึ้นจึงต้อง มีการเจรจาแบ่งเขตแดนทางทะเลในที่สุด หากไม่สามารถเจรจาแก้ปัญหาได้ก็สามารถนำเรื่องเข้าสู่ การพิจารณาของศาลระหว่างประเทศได้ (UNCLOS, 1982, p.52) ปัญหาพื้นที่ทับซ้อนทางทะเลในอ่าวไทย เกิดจากการประกาศเขตทางทะเลฝ่ายเดียว (ต่างฝ่ายต่างประกาศ) สามารถจำแนกได้ดังนี้

2.3.1 พื้นที่ทับซ้อนทางทะเลระหว่างไทย-เวียดนาม มีการเจรจาแบ่งเขตแดนทางทะเลอย่างชัดเจน

2.3.2 พื้นที่ทับซ้อนทางทะเลไทย-กัมพูชา ประเทศทั้งสองร่วมกันจัดทำบันทึกความเข้าใจร่วมกัน ในการแก้ปัญหาพื้นที่ทับซ้อนทางทะเลเมื่อ พ.ศ.2544

2.3.3 พื้นที่ทับซ้อนทางทะเลระหว่างไทย-มาเลเซีย ทั้งสองฝ่ายมีการเจรจาแก้ปัญหาพื้นที่ทับซ้อน ทางทะเลมาอย่างต่อเนื่อง แต่ก็ไม่สามารถหาข้อยุติเกี่ยวกับเขตแดนทางทะเลได้ เพื่อไม่ให้ปัญหาเขตแดนทางทะเล เป็นอุปสรรคในการนำทรัพยากรใต้พื้นท้องทะเลมาใช้ประโยชน์ ไทยและมาเลเซียจึงลงนามร่วมกันในบันทึก ความเข้าใจ (Memorandum of Understanding : MOU) ระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย เกี่ยวกับการ จัดตั้งองค์การร่วมเพื่อแสวงประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ทะเลในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของ ประเทศทั้งสองในอ่าวไทย เมื่อ 21 กุมภาพันธ์ 2522 (ค.ศ.1979) ณ จว.เชียงใหม่ ซึ่งเป็นที่มาของพื้นที่ พัฒนาร่วมไทย-มาเลเซีย (Malaysia-Thailand Joint Development Area : MT-JDA) เมื่อทั้งสองประเทศ ให้สัตยาบรรณสารระหว่างกันเมื่อ 24 ตุลาคม 2522 บันทึกความเข้าใจฯ จึงมีผลผูกพันไปอีก 50 ปี (ประกาศใช้บันทึกความเข้าใจระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย เกี่ยวกับการจัดตั้งองค์การร่วมเพื่อแสวง ประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ทะเลในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปทั้งสองในอ่าวไทย. 2533, 24 มีนาคม) เมื่อบันทึกความเข้าใจฯ มีผลผูกพันได้มีการดำเนินการทางธุรการจนถึงปี พ.ศ. 2533 ไทยและมาเลเซีย จึงสามารถร่วมกันจัดตั้งองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย ได้สำเร็จ โดยมีหมายเหตุต่อท้ายพระราชบัญญัติองค์การร่วม ไทย-มาเลเซีย พ.ศ.2533 เพื่อระบุถึงสาเหตุการออกพระราชบัญญัติว่า “เนื่องจากมีการลงนามในบันทึก ความเข้าใจฯ เมื่อ 21 กุมภาพันธ์ 2522 และความตกลงว่าด้วยธรรมนูญและเรื่องอื่น ๆ เมื่อ 30 พฤษภาคม 2533 ความตกลงฯ กำหนดให้ทั้งสองประเทศจะต้องออกกฎหมายอนุวัติการก่อตั้งองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย โดยมีสาระสำคัญเหมือนกัน และประกาศใช้บังคับพร้อมกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้” (พระราชบัญญัติองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย พ.ศ.2533. 2553, 29 สิงหาคม) ลำดับเหตุการณ์การของบันทึก ความเข้าใจฯ ความตกลงต่าง ๆ เกี่ยวกับพื้นที่พัฒนาร่วมไทย-มาเลเซียแสดงไว้ตามตารางลำดับเหตุการณ์ใน การจัดตั้งองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย

ตาราง ลำดับเหตุการณ์ในการจัดตั้งองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย

วัน เดือน ปี	เหตุการณ์
21 ก.พ.2522	บันทึกความเข้าใจ ระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย เกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรร่วม เพื่อแสวงประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ดินใต้ทะเลในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย
24 ต.ค.2522	ไทยและมาเลเซียแลกเปลี่ยนสัตยาบรรณสารบันทึกความเข้าใจ ระหว่างกัน (มีผลให้บันทึกความเข้าใจ มีผลผูกพันไปอีก 50 ปี)
25 มี.ค.2523	ไทยประกาศใช้บันทึกบันทึกความเข้าใจ ระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย เกี่ยวกับการจัดตั้งองค์กรร่วมเพื่อแสวงประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ดินใต้ทะเลในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย
30 พ.ค.2533	ความตกลงระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยและรัฐบาลแห่งมาเลเซียว่าด้วยธรรมนูญ และเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับการจัดตั้งองค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย
24 ส.ค.2533	ไทยประกาศใช้ พ.ร.บ.องค์กรร่วมไทย-มาเลเซีย พ.ศ.2533

2.4 แนวทางการแก้ปัญหาเมื่อสิ้นสุดบันทึกความเข้าใจฯ แม้ในบันทึกความเข้าใจฯ ระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซียเมื่อ 21 ก.พ.2522 มีวัตถุประสงค์เพื่อการแสวงประโยชน์ร่วมกัน แต่ก็มิได้ละเลยเกี่ยวกับเขตแดนทางทะเลที่ยังไม่สามารถหาข้อยุติได้ โดยแนวทางการแก้ปัญหาเขตแดนทางทะเลในบันทึกความเข้าใจฯ นั้นมีสาระสำคัญคือ

2.4.1 ทั้งสองฝ่ายยอมรับร่วมกันว่ามีพื้นที่ทับซ้อนทางทะเลที่เกิดจากการประกาศเขตทางทะเลฝ่ายเดียวระหว่างประเทศทั้งสอง ตามข้อความปรากฏในตอนต้นของบันทึกความเข้าใจฯ ว่า “โดยยอมรับว่า ผลจากการอ้างสิทธิเหลื่อมล้ำกันโดยประเทศทั้งสอง เกี่ยวกับเส้นเขตไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย ทำให้มีบริเวณพื้นที่เหลื่อมล้ำกันในไหล่ทวีปที่ประชิดกัน”

2.4.2 ข้อ 2 ของบันทึกความเข้าใจฯ กำหนดแนวทางในการเจรจาแก้ไขปัญหาพื้นที่ทับซ้อนทางทะเลว่า “คู่ภาคีตกลงที่จะแก้ปัญหาต่อไปในเรื่องการแบ่งเขตไหล่ทวีปในอ่าวไทย ระหว่างประเทศทั้งสองโดยการเจรจาและโดยสันติวิธีอื่นๆ ที่คู่ภาคีตกลงกัน ตามหลักกฎหมายและการปฏิบัติระหว่างประเทศ” ไทยและมาเลเซียลงนามในบันทึกข้อตกลงฯ เมื่อ 21 กุมภาพันธ์ 2522 (ค.ศ.1979) เป็นการลงนามภายหลัง UNCLOS 1958 แต่ก่อน UNCLOS 1982 ดังนั้นหากไทยและมาเลเซียต้องการเจรจาตามหลักกฎหมายและการปฏิบัติระหว่างประเทศตามที่ระบุไว้ในบันทึกความเข้าใจฯ ก็ต้องเจรจาภายใต้ UNCLOS 1958 ที่กำหนดให้วัตถุประสงค์ตามธรรมชาติทุกชนิดที่อยู่เหนือน้ำตลอดเวลา มีสถานะเป็นเกาะและสามารถมีอาณาเขตทางทะเลได้ อีกทั้งแม้ UNCLOS 1982 จะมีผลบังคับใช้ แต่จะไม่กระทบต่อข้อตกลงและพันธกรณีระหว่างประเทศ (UNCLOS, 1982, p.140) ซึ่งหมายความว่าบันทึกความเข้าใจฯ ระหว่างไทยและมาเลเซียมีสถานะทางกฎหมายเหนือกว่า UNCLOS 1982

2.4.3 หากไทยและมาเลเซียไม่สามารถหาข้อยุติเกี่ยวกับพื้นที่ทับซ้อนทางทะเลได้ภายในระยะเวลาของบันทึกความเข้าใจฯ ซึ่งมีระยะเวลา 50 ปี หรือเมื่อพันธกรณีผูกพันตามบันทึกข้อตกลงฯ สิ้นสุดลง ไทยและมาเลเซียได้ร่วมกันกำหนดแนวทางในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับเขตแดนทางทะเลไว้อย่างชัดเจนในวรรค 2 ข้อ 6

ของบันทึกความเข้าใจฯ ว่า “ถ้าไม่สามารถหาข้อยุติอันเป็นที่พอใจสำหรับปัญหาการแบ่งเขตไหล่ทวีปได้ภายในระยะเวลาห้าสิบปีดังกล่าว ให้ใช้ข้อตกลงที่มีอยู่ต่อไป หลังจากที่พ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าว” ดังนั้นแม้ว่าบันทึกความตกลงจะสิ้นพันธผูกพันระหว่างไทยและมาเลเซีย ในปี พ.ศ.2572 และทำให้พื้นที่ MT-JDA หมดอายุตามไปด้วย แต่หากไทยและมาเลเซียยังไม่สามารถตกลงเรื่องอาณาเขตทางทะเลในบริเวณดังกล่าวได้ ข้อตกลงดังกล่าวก็จะมีผลบังคับใช้ต่อไป ซึ่งเป็นสิ่งยืนยันว่าไทยและมาเลเซียมีความพยายามในการแก้ปัญหาเกี่ยวกับอาณาเขตทางทะเลอย่างสันติวิธี ซึ่งการแก้ปัญหาเขตแดนทางทะเลโดยสันติวิธีนั้นเป็นหลักการที่บัญญัติไว้ใน UNCLOS 1982

2.5 วิเคราะห์แนวทางปฏิบัติและแนวทางกฎหมายของประเทศไทยในการกำหนดสถานะทางกฎหมายของเกาะโลซิน เมื่อเปรียบเทียบกับเส้นฐานตรงบริเวณที่ 4 ของไทย กับเส้นฐานตรงของประเทศเพื่อนบ้าน และพิจารณาคุณสมบัติของเส้นฐานตรงตามที่มีการบัญญัติไว้ใน UNCLOS 1958 และ UNCLOS 1982 สามารถสรุปได้ว่า

2.5.1 ลักษณะทางกายภาพด้านระยะทาง เกาะโลซินอยู่ห่างจากแผ่นดินประมาณ 37.26 ไมล์ทะเล สามารถพิจารณาว่าเป็น immediate vicinity ในการนำมาเป็นส่วนหนึ่งของเส้นฐานตรงได้ เมื่อเปรียบเทียบกับเส้นฐานตรงของประเทศกัมพูชาที่ใช้เกาะวีย์ ซึ่งอยู่ห่างจากแผ่นดินประมาณ 53.96 ไมล์ทะเล หรือในกรณีของเวียดนามที่ใช้เกาะปันจ้ง ซึ่งอยู่ห่างจากแผ่นดินประมาณ 82.35 ไมล์ทะเล หรือมีระยะห่างจากแผ่นดินมากกว่า 2 เท่า เมื่อเทียบระยะระหว่างเกาะโลซินกับแผ่นดิน ผลการเปรียบเทียบเส้นฐานตรงบริเวณที่ 4 ของไทยกับเส้นฐานตรงของประเทศกัมพูชาและเวียดนามปรากฏตามรูปที่ 1

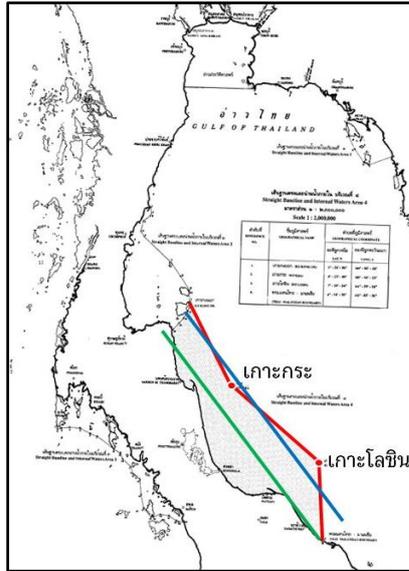
รูปที่ 1 เส้นฐานตรงของประเทศกัมพูชาและเวียดนาม (DOALOS, 2021) เปรียบเทียบกับเส้นฐานตรงบริเวณที่ 4 ของประเทศไทย

2.5.2 UNCLOS 1982 บัญญัติคุณสมบัติเกี่ยวกับทิศทางทั่วไปของชายฝั่งในการสร้างเส้นฐานตรงไว้ว่า เส้นฐานตรงมีทิศทางสอดคล้องกับทิศทางทั่วไปของชายฝั่ง (UNCLOS, 1982, p.25) สำหรับทิศทางทั่วไปของชายฝั่งนั้นสามารถกำหนดได้หลากหลายรูปแบบขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์เป็นสำคัญ หากเป็นการแบ่งเขตแดนทางทะเลระหว่างประเทศก็สามารถใช้จุดสิ้นสุดเขตแดนทางบกระหว่างรัฐเป็นจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดในการกำหนดทิศทางทั่วไปของชายฝั่ง วิธีการนี้จะมีทิศทางทั่วไปของชายฝั่งเพียง 1 ทิศทาง การพิจารณาทิศทางทั่วไปของชายฝั่งเป็นช่วง ๆ ให้สอดคล้องกับชายฝั่งมีการเปลี่ยนทิศทางอย่างชัดเจน วิธีการนี้จะทำให้มีทิศทางทั่วไปของชายฝั่งมากกว่า 1 ทิศทาง หรือสามารถกำหนดทิศทางโดยรวมของชายฝั่งในลักษณะของทิศทางทั่วไปเฉลี่ยของชายฝั่งก็ได้ (TALOS 5th Edition, p.113) ตามรูปที่ 2

รูปที่ 2 ทิศทางทั่วไปของชายฝั่ง (General Direction of the Coast)
เส้นทึบ - การใช้จุดสิ้นสุดเขตแดนทางบกกำหนดทิศทางทั่วไปของชายฝั่ง
เส้นปะ - ทิศทางทั่วไปของชายฝั่งเฉลี่ย

ตามรูปที่ 3 ทิศทางทั่วไปเฉลี่ยของชายฝั่งในส่วนของเส้นฐานตรงบริเวณที่ 4 ของไทย (เส้นสีน้ำเงิน) มีความสอดคล้องกับทิศทางทั่วไปของชายฝั่งเฉลี่ย (เส้นสีเขียว) ดังนั้นเส้นฐานตรงบริเวณที่ 4 ที่มีเกาะโลซินเป็น turning point ของเส้นฐานตรงจึงมีความเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับบทบัญญัติเกี่ยวกับเส้นฐานตรงในกรณีของทิศทางทั่วไปของชายฝั่งด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงสนับสนุนได้ว่า การใช้เกาะโลซินเป็นส่วนหนึ่งของเส้นฐานตรงเป็นการเชื่อมต่อเส้นฐานตรงอย่างเหมาะสม (joining appropriate)

รูปที่ 3 เส้นฐานตรงบริเวณที่ 4 (แผนที่แนบท้ายประกาศเส้นฐานตรงบริเวณที่ 4 ของประเทศไทย)

2.5.3 เส้นฐานตรงบริเวณที่ 4 ที่ใช้เกาะโลชินเป็นส่วนหนึ่งของเส้นฐานตรงนั้นบรรจบเข้ากับแผ่นดินบริเวณจุดสิ้นสุดเขตแดนทางบกระหว่างไทยและมาเลเซีย ทำให้เกิดเป็นน่านน้ำภายใน หากเปรียบเทียบกับเส้นฐานตรงของกัมพูชาและเวียดนาม ตามรูปที่ 1 พบว่า ในขณะที่เส้นฐานตรงของไทยบรรจบกับแผ่นดิน แต่เส้นฐานตรงทั้งของกัมพูชาในส่วนของการใช้เกาะเวียและเวียดนามที่ใช้เกาะปันจิงเป็นส่วนหนึ่งของเส้นฐานตรงนั้นมิได้ทำการลากเส้นฐานตรงต่อจากเกาะดังกล่าวให้บรรจบกับแผ่นดินของตนเอง แต่เป็นจุดสิ้นสุดของเส้นฐานตรงลอย ๆ อยู่กลางทะเล ดังนั้นด้วยเหตุผลนี้เพิ่มเติมจากข้อ 2.5.2 จึงถือได้ว่าการใช้เกาะโลชินเป็นส่วนหนึ่งของเส้นฐานตรงทำให้เกิดเป็น joining appropriate

2.5.4 เกาะโลชินมีใช้พื้นที่ที่อยู่เหนือน้ำขณะน้ำลด และไม่ได้รับผลกระทบใด ๆ ตามธรรมชาติที่ส่งผลให้แนวน้ำลงต่ำเกิดการเปลี่ยนแปลง นอกจากนี้ กรมอุทกศาสตร์ ได้สร้างเครื่องหมายช่วยการเดินเรืออย่างถาวรไว้บนเกาะโลชินตามที่ปรากฏบนแผนที่เดินเรือ

2.5.5 บทบัญญัติอื่น ๆ ตาม UNCLOS 1958 และ UNCLOS 1982 ที่ไม่ขัดแย้งต่อการกำหนดเส้นฐานตรงบริเวณที่ 4 ของไทยคือเส้นฐานตรงบริเวณที่ 4 มิได้ปิดกั้นทางออกสู่ทะเลหลวงของรัฐใด ๆ และบริเวณน่านน้ำภายในดังกล่าวเป็นพื้นที่ที่ประชาชนชาวไทยทำการประมงอย่างช้านาน

3. สรุป

3.1 การประกาศเส้นฐานตรงบริเวณที่ 4 ของไทยมีความถูกต้อง ครบถ้วน สมบูรณ์ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศทุกประการ ปัจจุบันมีการกล่าวถึงการสิ้นพันธผูกพันระหว่างไทยและมาเลเซีย ตามที่ระบุในบันทึกความเข้าใจระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย และจะส่งผลให้สถานะของเกาะโลชินไม่มีความเป็นเกาะเป็นการอ้างอิงเฉพาะ UNCLOS 1982 และปราศจากข้อมูลเกี่ยวกับช่วงเวลาที่ยังสองประเทศมีการลงนามในบันทึกความเข้าใจฯ ซึ่งสัมพันธ์กับช่วงเวลาที่ยัง UNCLOS 1958 และ UNCLOS 1982 มีผลบังคับใช้นอกจากนี้ยังพิจารณาแต่เพียงว่า เกาะโลชิน เป็นเกาะหรือไม่เท่านั้น โดยมิได้พิจารณาสถานะแวดล้อมและ

ปัจจัยประกอบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เมื่อพิจารณาข้อมูลอย่างครบถ้วน ครอบคลุม และเป็นธรรม เกาะโลชิน ในฐานะส่วนหนึ่งของเส้นฐานตรงจึงมีความสมบูรณ์ตามกฎหมายเนื่องจากเหตุผลดังต่อไปนี้

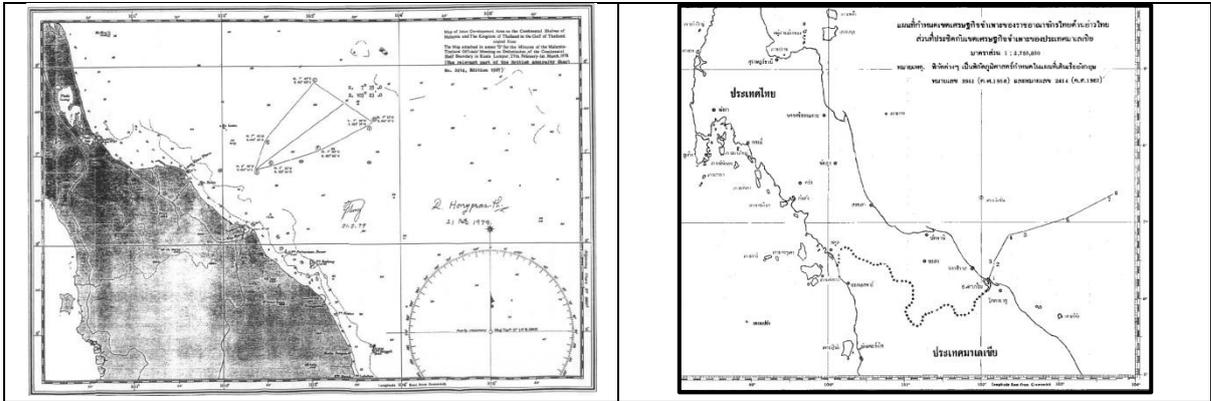
3.1.1 UNCLOS 1958 และ UNCLOS 1982 กำหนดให้เกาะมีอาณาเขตทางทะเลได้เหมือนกัน สิ่งที่แตกต่างกันคือ UNCLOS 1958 เกาะหมายความถึงวัตถุตามธรรมชาติทุกชนิดที่อยู่เหนือน้ำตลอดเวลา แต่ UNCLOS 1982 บัญญัติให้เกาะที่จะสามารถมีอาณาเขตทางทะเลได้ต้องมีสิ่งมีชีวิตอาศัยอยู่และสามารถดำรงชีวิตได้ด้วยตนเอง โดยไม่คำนึงถึงขนาดว่าจะมีพื้นที่เท่าไร เกาะโลชินมีสถานะเป็นเกาะตาม UNCLOS 1958 หาก UNCLOS 1982 ที่มาแทนที่ UNCLOS 1958 ก็ไม่มีผลต่อเกาะโลชินเนื่องจากในทางกายภาพ ประเทศไทยไม่เคยประกาศอาณาเขตทางทะเลให้กับเกาะโลชิน ในทางกฎหมาย UNCLOS 1982 หากไทย ประกาศเขตทางทะเลให้กับเกาะโลชิน กฎหมายไม่ควรก่อให้เกิดผลที่เป็นโทษย้อนหลังตามหลักของกฎหมายทั่วไป

3.1.2 เกาะโลชินในฐานะส่วนหนึ่งของเส้นฐานตรงบริเวณที่ 4 ของไทยมีคุณลักษณะทางกายภาพ สอดคล้องตามบทบัญญัติทั้ง UNCLOS 1958 และ UNCLOS 1982 ทุกประการ เนื่องจากเป็น Immediate vicinity ที่มีการ joining เส้นฐานตรงได้อย่าง appropriate แนวน้ำลงต่ำของเกาะโลชินไม่มีการเปลี่ยนแปลง มีการสร้างเครื่องหมายช่วยการเดินเรืออย่างถาวรไว้บนเกาะโลชิน ทิศทางทั่วไปของเส้นฐานตรงบริเวณที่ 4 สอดคล้องกับทิศทางทั่วไปของชายฝั่ง เส้นฐานตรงจากเกาะโลชินเชื่อมต่อกับแผ่นดินก่อให้เกิดน่านน้ำภายใน และที่สำคัญคือเส้นฐานตรงบริเวณที่ 4 ไม่ปิดกั้นทางออกสู่ทะเลหลวงของรัฐใด ๆ

3.1.3 บันทึกร่วมความเข้าใจฯ เป็นการยอมรับทั้งสองฝ่ายว่ามีพื้นที่ทับซ้อนทางทะเล แต่มิได้มีการกล่าวถึงสถานะของเกาะโลชิน ซึ่งหากพ้นระยะผูกพันสิ้นสุดลง สถานะของพื้นที่ทับซ้อนทางทะเลระหว่างไทย และมาเลเซียก็จะคงเดิมคือพื้นที่ทับซ้อนทางทะเล ซึ่งรัฐทั้งสองก็จะต้องทำหน้าที่เจรจากันต่อไปเพื่อหาทางแก้ปัญหา สำหรับการแก้ปัญหาเรื่องเขตทางทะเลนั้น มีการกำหนดไว้ในบันทึกความเข้าใจฯ ไว้อย่างชัดเจนว่า หากไทยและมาเลเซียไม่สามารถตกลงเรื่องอาณาเขตทางทะเลในบริเวณได้ภายในระยะเวลา 50 ปี ตามที่ระบุ ในบันทึกความเข้าใจฯ ก็ให้ข้อตกลงมีผลบังคับใช้ต่อไป

3.1.4 เมื่อไทยและมาเลเซียร่วมกันจัดทำบันทึกความเข้าใจฯ มีการระบุค่าพิกัดของพื้นที่พัฒนาร่วมฯ ประเทศไทยได้นำค่าพิกัดของพื้นที่พัฒนาร่วมในส่วนที่อยู่ติดกับประเทศมาเลเซีย และข้อตกลงอื่น ๆ เกี่ยวกับการแบ่งเขตแดนทางทะเลกับประเทศมาเลเซียมาประกาศเป็นเขตเศรษฐกิจจำเพาะ (Exclusive Economic Zone : EEZ) ของราชอาณาจักรไทยส่วนที่ประชิดกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศมาเลเซีย เมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2531 หากพิจารณาช่วงเวลาของบันทึกความเข้าใจฯ และช่วงเวลาในการประกาศ EEZ ด้านที่ประชิดกับประเทศมาเลเซีย สามารถอธิบายได้ว่าบันทึกความเข้าใจฯ ระหว่างไทย และมาเลเซียจัดทำขึ้นภายใต้ UNCLOS 1958 มีจุดประสงค์เพื่อดำเนินการเกี่ยวกับทรัพยากรในพื้นที่ดินใต้ทะเลในบริเวณที่มีการประกาศไหล่ทวีปทับซ้อนกันเท่านั้น ไม่รวมในส่วนของมวลน้ำ และพื้นท้องทะเล ต่อมาเมื่อเกิด UNCLOS 1982 ซึ่งมีการบัญญัติเกี่ยวกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะกำหนดให้รัฐชายฝั่งมีสิทธิอธิปไตยในส่วนของมวลน้ำ ทรัพยากรทั้งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิตในน้ำ พื้นท้องทะเล (seabed) และดินใต้พื้นท้องทะเล (subsoil) (UNCLOS 1982, p.43) การนำค่าพิกัดเขตแดนทางทะเลระหว่างไทย-มาเลเซีย และพิกัดของพื้นที่ JDA ในส่วนที่ประชิดกับประเทศมาเลเซียมาประกาศเป็นเขต EEZ ของราชอาณาจักรไทยส่วนที่ประชิดกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศมาเลเซีย ถือได้ว่าเป็นการประกาศเขต EEZ ภายใต้ UNCLOS 1982 และรักษาไว้

ซึ่งอำนาจและสิทธิอธิปไตยทางทะเลของไทยภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ สามารถเปรียบเทียบกับอาณาเขตทางทะเลของไทยก่อนและหลังการประกาศเขต EEZ ส่วนที่ประชิดกับประเทศมาเลเซียได้ตามรูปที่ 4

รูปที่ 4 การประกาศเขต EEZ ของไทยด้านประชิดกับ EEZ มาเลเซียโดยใช้ค่าพิกัดของพื้นที่ JDA ส่วนที่ประชิดกับประเทศมาเลเซีย

ซ้าย : แผนที่แนบท้ายบันทึกความตกลงฯ ไทย-มาเลเซีย

ขวา : แผนที่แนบท้ายประกาศ EEZ ของไทยส่วนที่ประชิดกับ EEZ มาเลเซีย

3.2 ข้อเสนอแนะ เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้อง สมบูรณ์และครบถ้วนเกี่ยวกับสถานะของเกาะโลซิน และการแก้ปัญหาพื้นที่ทับซ้อนทางทะเลระหว่างไทย-มาเลเซีย หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรมีการให้ความรู้กับประชาชนได้เรียนรู้และรับทราบในสิ่งที่สำคัญดังนี้

3.2.1 สถานะของเกาะโลซินในฐานะส่วนหนึ่งของเส้นฐานตรงบริเวณที่ 4 ที่มีความถูกต้องสมบูรณ์ภายใต้อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทะเล ค.ศ.1982 ทุกประการ

3.2.2 แนวทางการแก้ปัญหาพื้นที่ทับซ้อนทางทะเลระหว่างไทย-มาเลเซีย เมื่อบันทึกความเข้าใจเกี่ยวกับพื้นที่พัฒนาร่วมระหว่างไทย-มาเลเซียสิ้นสุดลง ทั้งสองประเทศได้กำหนดแนวทางในการแก้ปัญหาอย่างสันติวิธีไว้เรียบร้อยแล้ว

3.2.3 ประเทศไทยได้ประกาศเขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทยด้านอ่าวไทยส่วนที่ประชิดกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศมาเลเซีย เมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2531 ดังนั้นจึงต้องยึดถืออาณาเขตทางทะเลของไทยตามประกาศดังกล่าว

บรรณานุกรม

- กรมอุทกศาสตร์. (2555). **คู่มือเทคนิคกฎหมายทะเลสำหรับนายทหารอุทกศาสตร์: ที่ระลึกวันคล้ายวันสถาปนากกรมอุทกศาสตร์ ครบรอบปีที่ 91 วันที่ 16 มกราคม 2555**. กรุงเทพฯ: กรมอุทกศาสตร์ กองทัพเรือ.
- ประกาศเขตเศรษฐกิจจำเพาะของราชอาณาจักรไทยส่วนที่ประชิดกับเขตเศรษฐกิจจำเพาะของประเทศมาเลเซีย. (2531, 16 กุมภาพันธ์). **ราชกิจจานุเบกษา**. เล่ม 105 ตอนที่ 27. หน้า 51.
- ประกาศใช้บันทึกความเข้าใจระหว่างราชอาณาจักรไทยและมาเลเซีย เกี่ยวกับการจัดตั้งองค์การร่วมเพื่อแสวงประโยชน์จากทรัพยากรในพื้นที่ดินใต้ทะเลในบริเวณที่กำหนดของไหล่ทวีปของประเทศทั้งสองในอ่าวไทย. (2533, 24 มีนาคม). **ราชกิจจานุเบกษา**. เล่ม 97 ตอนที่ 70. ฉบับพิเศษ หน้า 1.
- พระราชบัญญัติองค์การร่วมไทย-มาเลเซีย พ.ศ.2533. (2533, 29 สิงหาคม). **ราชกิจจานุเบกษา**. เล่ม 108 ตอนที่ 11. ฉบับพิเศษ หน้า 1.
- ศิริชัย เนยทอง, พลเรือโท. (2564). **การศึกษาสถานะทางกฎหมายของเกาะโลซินเมื่อพื้นที่พัฒนาร่วมไทย-มาเลเซียได้ดำเนินการครบ 50 ปีตามข้อตกลงในปี พ.ศ.2572**. [Power Slide]. สถานที่ผลิต: หน่วยงานที่เผยแพร่. (ม.ป.ท.: ม.ป.พ.)
- อนุวัฒน์ นทีวัฒนา. (2551). **ความหลากหลายของเกาะในประเทศไทย. ใน เอกสารเผยแพร่สำนักอนุรักษ์ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ฉบับที่ 39**. กรุงเทพฯ: กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม.
- International Hydrographic Organization (IHO), Advisory Board for the Law of the Sea (ABLOS). (2020). **A Manual on Technical Aspects of the United Nations Convention on the Law of the Sea-1982**. (C-51 Edition 6.0.0). Monaco: International Hydrographic Organization. Retrieved November 20, 2020, from https://iho.int/uploads/user/pubs/cb/c-51/C_51_Ed600_052020.pdf
- United Nations. (1958, April 29). **Convention on the Territorial Sea and the Contiguous Zone**. Retrieved from https://www.un.org/depts/los/convention_agreements/texts/unclos/part2.htm
- United Nations, Division for Ocean Affairs and the Law of the Sea, Office of Legal Affairs, (2001). **United Nations Convention on the Law of the Sea 1982**. Retrieved from https://www.un.org/depts/los/convention_agreements/texts/unclos/unclos_e.pdf
- United Nations, Division for Ocean Affairs and the Law of the Sea, Office of Legal Affairs. (2022). **Deposit of charts/lists of coordinates under the Convention**. Retrieved from <https://www.un.org/Depts/los/LEGISLATIONANDTREATIES/depositpublicity.htm>